

Sygn.akt III AUa 803/12

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 stycznia 2013r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

**Przewodniczący: SSA Barbara Orechwa-Zawadzka (spr.)**

**Sędziowie: SA Dorota Zarzecka**

**SA Bożena Szponar - Jarocka**

**Protokolant: Barbara Chilimoniuk**

po rozpoznaniu w dniu 22 stycznia 2013 r. w Białymstoku

**sprawy z wniosku W. P.**

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o emeryturę

**na skutek apelacji wnioskodawcy W. P.**

od wyroku Sądu Okręgowego w Łomży III Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 24 maja 2012 r. sygn. akt III U 83/12

**oddala apelację.**

Sygn. akt III AUa 803/12

## UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. decyzją z dnia 29 grudnia 2011 roku, wydaną na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2009 roku, Nr 153, poz. 1227 ze zm.) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) odmówił W. P. przyznania prawa do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych. W ocenie organu rentowego wnioskodawca zamiast wymaganego co najmniej 15-letniego stażu pracy w warunkach szczególnych, legitymuje się stażem w wysokości 7 lat, 6 miesięcy i 3 dni. Organ rentowy nie zaliczył wnioskodawcy do stażu pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia w Zakładach (...) w G. od dnia 1 grudnia 1976 roku do dnia 13 lutego 1991 roku.

W. P. w odwołaniu od powyższej decyzji wnosił o zaliczenie mu do stażu pracy w warunkach szczególnych spornego okresu zatrudnienia w Zakładach (...) w G. od dnia 1 grudnia 1976 roku do dnia 13 lutego 1991 roku i przyznanie prawa do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych.

Sąd Okręgowy w Łomży Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych po rozpoznaniu powyższego odwołania, wyrokiem z dnia 24 maja 2012 roku oddalił odwołanie. Sąd Okręgowy ustalił, że W. P. (urodzony w dniu (...)) w dniu 3 września

2009 roku złożył wniosek o przyznanie prawa do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych. Wnioskodawca legitymuje się wymaganym stażem ogólnym w wysokości ponad 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych, natomiast sporna w niniejszej sprawie była ocena charakteru pracy W. P. w Zakładach (...) w G. od dnia 1 grudnia 1976 roku do dnia 13 lutego 1991 roku. Zaliczenie powyższego okresu do stażu pracy w warunkach szczególnych powodowałoby legitymowanie się W. P. wymaganym, co najmniej 15-letnim stażem pracy w warunkach szczególnych. W celu ustalenia charakteru pracy wnioskodawcy w spornym okresie Sąd Okręgowy dopuścił dowód z zeznań świadków W. Ś., K. O., E. F. i J. K.. Analizując treść zeznań powyższych świadków, Sąd Okręgowy uznał, że nie mogą one stanowić podstawy przyjęcia, iż W. P. w spornym okresie wykonywał pracę wymienioną w świadectwie pracy w warunkach szczególnych wymienioną w wykazie A dział XIV poz. 25 załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze tj. bieżącą konserwację agregatów i urządzeń oraz prac budowlano – montażowych i budowlano – remontowych na oddziałach będących w ruchu, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie. Zdaniem Sądu I instancji zeznania świadków co do daty powołania różnych struktur w zakładzie pracy, w tym wydziału utrzymania ruchu, relacji tych struktur są niejasne i rozbieżne. Stąd też Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy na okoliczność, czy praca wnioskodawcy w spornym okresie odpowiadała pracy wymienionej w wykazie A dział XIV poz. 25. Biegły z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy w swojej opinii zwrócił uwagę, iż prace w warunkach szczególnych to prace wykonywane stale i w pełnym wymiarze bezpośrednio przy stanowiskach wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik A do rozporządzenia Rady Ministrów. Mając na uwadze powyższe, biegły doszedł do przekonania, że stanowisko ślusarza - brygadzysty oraz ślusarza - mechanika - brygadzysty wymienione w świadectwie wykonywania prac w warunkach szczególnych nie są pracami wymienionymi w resortowym wykazie stanowisk pracy. Natomiast prace wnioskodawcy na stanowisku ślusarza – smarownika – brygadzysty w okresie od dnia 1 maja 1986 roku do dnia 31 stycznia 1991 roku oraz na stanowisku skrawacza drewna w okresie od dnia 1 lutego 1991 roku do dnia 1 stycznia 1999 roku są wymienione odpowiednio w wykazie resortowym dziale XIV poz. 25 pkt 1 oraz w dziale VI poz. 3 wykazu A rozporządzenia. Biegły zwrócił uwagę, że jedynie jedno z dwóch przedstawionych w sprawie świadectw pracy w warunkach szczególnych – wystawione w dniu 31 października 2000 roku znajdujące się w aktach osobowych wnioskodawcy zawiera zapisy zgodne z ustaleniami biegłego. Natomiast zdaniem biegłego świadectwo pracy wystawione w dniu 14 listopada 2011 roku nie może zostać uwzględnione, gdyż nie znajduje oparcia w aktach osobowych wnioskodawcy, zostało wystawione nie przez ówczesnego pracodawcę i po dacie uprawomocnienia się orzeczenia w sprawie III AUa 440/10. W konsekwencji biegły wyliczył, że łączny okres pracy wnioskodawcy w szczególnych warunkach wynosi 13 lat i 8 miesięcy. Wobec zarzutów do opinii biegłego, Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii innego biegłego z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy. Drugi biegły w swojej opinii wskazał, że w aktach osobowych brakowało zakresu czynności wnioskodawcy na zajmowanych przez niego stanowiskach. Biegły ocenił, że prace wykonywane przez wnioskodawcę w okresie od dnia 1 grudnia 1976 roku do dnia 31 marca 1978 roku na stanowisku ślusarza oraz ślusarza - brygadzysty polegały przede wszystkim na remoncie urządzeń i odbywały się na terenie warsztatu mechanicznego i nie są pracami wykonywanymi w warunkach szczególnych. Natomiast pracując na stanowisku ślusarza- smarownika w okresie od dnia 1 kwietnia 1978 roku do dnia 30 kwietnia 1986 roku wnioskodawca wykonywał swoje prace na terenie zakładu głównie na wydziale płyt wiórowych surowych i wydziale płyt wiórowych uszlachetnionych, na których to wydziałach jako podstawowe są wykonywane prace wymienione w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia. Prace te zdaniem biegłego mogą być uznane za prace w warunkach szczególnych wymienione w wykazie A dział XIV poz. 25 rozporządzenia. Biegły podsumował, że całość dokumentacji dołączonej do akt jego zdaniem daje podstawę do stwierdzenia, że W. P. w spornym okresie – łącznie 20 lat, 4 miesiące i 16 dni - wykonywał pracę w warunkach szczególnych. Sąd Okręgowy, mając na uwadze obie powyższe opinie biegłych, stwierdził, że opinia pierwszego biegłego zasługuje na aprobatę. Wnioski opinii tego biegłego w ocenie Sądu I Instancji zostały poprzedzone wnikliwą analizą przepisów prawa, mających zastosowanie w sprawie oraz przede wszystkim ustaleniem struktury organizacyjnej zakładu pracy, w którym pracował W. P.. Wobec braku zakresu obowiązków W. P., schemat organizacyjny miał służyć ocenie, czy praca wykonywana w spornym okresie była pracą w wykonywaną w warunkach szczególnych. Sąd Okręgowy zaaprobował wniosek pierwszego biegłego z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy, że wydział utrzymania ruchu powstał nie w 1986 roku, ale istniał już w 1979 roku. Zatem skoro wnioskodawca, będąc zatrudniony do dnia 1 maja 1986 roku pracował w warsztacie mechanicznym, to jego praca w tym warsztacie w

okresie od dnia 1 kwietnia 1978 roku do dnia 30 kwietnia 1986 roku na stanowisku ślusarza – smarownika nie była pracą wykonywana w warunkach szczególnych. Sąd Okręgowy podkreślił, że istotą stanowiska pracy wskazanego w wykazie A dział XIV poz. 25 załącznika do rozporządzenia jest wykonywanie pracy na oddziałach będących w ruchu. Bez wątplenia prace konserwacyjne na oddziałach będących w ruchu w Zakładzie (...) w G. były wykonywane przez powstały w co najmniej 1979 roku wydział utrzymania ruchu, a wnioskodawca do dnia 1 maja 1986 roku w tym wydziale nie pracował. Zatem na tej podstawie Sąd Okręgowy nie zaaprobował opinii drugiego biegłego w zakresie, w jakim przypisał on pracy W. P. na stanowisku ślusarza – smarownika od dnia 1 kwietnia 1978 roku do dnia 30 kwietnia 1986 roku charakter pracy w warunkach szczególnych ze względu na to, że takie stanowisko pracy zostało wymienione w zarządzeniu prezesa zarządu Zakładzie (...) w G.. W tym zakresie Sąd Okręgowy powołał się na stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 26 maja 2011 roku (II UK 356/10), zgodnie z którym wydane na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów wykazy resortowe mogą w stosunku do wykazu tego rozporządzenia pełnić jedynie rolę uzupełniającą, wówczas gdy sformułowania wykazu rozporządzenia są ogólne i w związku z tym budzą wątpliwości interpretacyjne. Zatem przedmiotowy protokół komisji Zakładów (...) w G. mógł zostać wzięty pod uwagę przy ocenie charakteru pracy W. P., przy założeniu że praca ta zgodnie z załącznikiem A Dział XIV pkt 25 była wykonywana na oddziałach będących w ruchu. Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy zaaprobował opinię pierwszego biegłego z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy, uznając ją za wiarygodną, popartą wiedzą i doświadczeniem biegłego. Stąd też Sąd I instancji uznał, że skoro w okresie od dnia 1 grudnia 1976 roku do dnia 30 kwietnia 1986 roku W. P. nie wykonywał pracy w warunkach szczególnych, nie legitymuje się on wymaganym co najmniej 15-letnim stażem pracy w warunkach szczególnych. W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy uznał, że wnioskodawca nie spełnił przesłanek z art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych warunkujących przyznanie prawa do emerytury i na podstawie art. 477<sup>14</sup> § 1 kpc oddalił odwołanie od decyzji.

W. P. zaskarżył powyższy wyrok w całości, wnosząc o jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych i na ich podstawie wywiódł trafne wnioski. Sąd Apelacyjny aprobuje stanowisko Sądu Okręgowego wyrażone w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku i ustalenia poczynione przez Sąd Okręgowy przyjmuje za swoje.

Kwestią sporną w niniejszej sprawie było ustalenie, czy W. P. w okresie zatrudnienia w Zakładach (...) w G. od dnia 1 grudnia 1976 roku do dnia 13 lutego 1991 roku wykonywał pracę w warunkach szczególnych. Zaliczenie powyższego okresu do stażu pracy w warunkach szczególnych powodowałoby legitymowanie się wnioskodawcy wymaganym co najmniej 15-letnim stażem i oznaczałoby, że W. P. spełnia przesłanki z art. 184 w związku z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych uprawniające do przyznania mu prawa do świadczenia.

Z akt osobowych wnioskodawcy wynikało, że w spornym okresie pracował on od dnia 1 grudnia 1976 roku do dnia 31 grudnia 1979 roku na stanowisku ślusarza - brygadzysty, od dnia 1 stycznia 1980 roku do dnia 1986 roku na stanowisku ślusarza – smarownika – brygadzysty. Powyższe stanowiska wnioskodawca zajmował w wydziale mechanicznym. Następnie zaś W. P. od dnia 1 maja 1986 roku do dnia 31 stycznia 1991 roku pracował na stanowisku ślusarza – smarownika- brygadzysty w wydziale utrzymania ruchu i od dnia 1 lutego 1991 roku do dnia 31 października 2000 roku na stanowisku skrawacza drewna w wydziale płyt wiórowych surowych. Z zeznań przesłuchanych przez Sąd Okręgowy świadków W. Ś., K. O., E. F. i J. K., jak też z wyjaśnień wnioskodawcy wynikało, że w czasie wykonywania pracy ślusarza – smarownika i ślusarza – brygadzysty wnioskodawca zajmował się smarowaniem urządzeń, wymianą oleju, mocowaniem zbiorników, zabezpieczeniem urządzeń. W ocenie wnioskodawcy jego praca w spornym okresie odpowiadała pracy na stanowisku wymienionym w wykazie A dział XIV poz. 25 załącznika do rozporządzenia Rady

Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze tj. bieżącej konserwacji agregatów i urządzeń oraz prac budowlano – montażowych i budowlano – remontowych na oddziałach będących w ruchu, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione wykazie.

W tym miejscu należy wskazać, że dla oceny, czy pracownik pracował w szczególnych warunkach, nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska, tylko rodzaj powierzonej mu pracy - rzeczywiście wykonywanych zadań pracowniczych (tak wyrok Sądu Najwyższego Izba Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych z dnia 24 marca 2009 roku, I PK 194/2008, LexPolonica nr 2339881, OSNP 2010/23-24 poz. 281). Zatem dla oceny charakteru pracy wnioskodawcy w spornym okresie miało znaczenie przeprowadzone w niniejszej sprawie postępowanie dowodowe. Szczególnie istotną kwestią okazało się ustalenie struktury organizacyjnej zakładu pracy wnioskodawcy. Mając na uwadze określenie pracy wskazanej w załączniku A dział XIV pkt 25 ( a w szczególności wyrażenie „na oddziałach będących w ruchu”) praca polegająca na bieżącej konserwacji agregatów i urządzeń mogła zostać zaliczona do pracy w warunkach szczególnych jedynie wówczas, gdyby ustalono, że była wykonywana na oddziałach będących w ruchu. Do takich oddziałów z pewnością zaliczony był wydział utrzymania ruchu, w którym wnioskodawca miał angaż od dnia 1 maja 1986 roku do dnia 31 stycznia 1991 roku. Jednakże w okresie wcześniejszym tj. od dnia 1 grudnia 1976 roku do dnia 31 grudnia 1979 roku na stanowisku ślusarza - brygadzysty, od dnia 1 stycznia 1980 roku do dnia 1986 roku na stanowisku ślusarza – smarownika – brygadzysty W. P. miał angaż w warsztacie mechanicznym.

Ponieważ zdaniem Sądu I instancji zeznania świadków co do daty powołania różnych struktur w zakładzie pracy, w tym wydziału utrzymania ruchu, wzajemnych relacji tych struktur były niejasne i rozbieżne, zasadnie Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii biegłych z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy. Biegły w pierwszej opinii odwołał się do struktury organizacyjnej zakładu pracy wnioskodawcy, wskazując także sygnatury spraw i nazwiska pracowników tego zakładu, których pracę także oceniał. Biegły ustalił, że w Zakładzie (...) w G. już w 1979 roku występował zarówno warsztat mechaniczny, jak i wydział utrzymania ruchu, co wynikało z przebiegu zatrudnienia innego pracownika zakładu (...). Nadto biegły powołał się na informację z akt osobowych R. J., pracownika zakładu, który w latach 1986-1992 świadczył pracę w wydziale utrzymania ruchu w brygadzie remontowej, do której zadań należały prace remontowe niepolegające na konserwacji agregatów i urządzeń wymienionej w załączniku A dział XIV pkt. 25. Mając na uwadze powyższe, biegły stwierdził, że praca W. P. w okresach od dnia 1 grudnia 1976 roku do dnia 31 grudnia 1979 roku na stanowisku ślusarza – brygadzysty oraz od dnia 1 stycznia 1980 roku do dnia 30 kwietnia 1986 roku na stanowisku ślusarza – smarownika – brygadzysty w warsztacie mechanicznym nie odpowiadała pracy wyszczególnionej w wykazie A dział XIV poz. 25. Stąd też zdaniem biegłego wnioskodawca legitymował się stażem pracy w warunkach szczególnych w wysokości 13 lat i 8 miesięcy, zamiast wymaganych 15 lat.

Z kolei drugi biegły w swojej opinii wskazał, że prace wykonywane przez wnioskodawcę w okresie od dnia 1 grudnia 1976 roku do dnia 31 marca 1978 roku na stanowisku ślusarza oraz ślusarza - brygadzysty polegały przede wszystkim na remoncie urządzeń i odbywały się na terenie warsztatu mechanicznego i nie są pracami wykonywanymi w warunkach szczególnych. Natomiast pracując na stanowisku ślusarza- smarownika w okresie od dnia 1 kwietnia 1978 roku do dnia 30 kwietnia 1986 roku wnioskodawca wykonywał swoje prace na terenie zakładu głównie na wydziale płyt wiórowych surowych i wydziale płyt wiórowych uszlachetnionych, na których to wydziałach jako podstawowe są wykonywane prace wymienione w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia. Prace te zdaniem biegłego mogą być uznane za prace w warunkach szczególnych wymienione w wykazie A dział XIV poz. 25 rozporządzenia. Biegły podsumował, że całość dokumentacji dołączonej do akt jego zdaniem daje podstawę do stwierdzenia, że W. P. w spornym okresie – łącznie 20 lat, 4 miesiące i 16 dni - wykonywał pracę w warunkach szczególnych.

W ocenie Sądu Apelacyjnego Sąd Okręgowy prawidłowo ocenił materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie, w tym w szczególności obie opinie sporządzone przez biegłych z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy. Pierwszy biegły z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy szczegółowo przeanalizował strukturę organizacyjną zakładu pracy, a z akt osobowych i sądowych innych pracowników tego zakładu uzyskał informację, że w roku 1979 istniał w Zakładzie (...) w G. wydział utrzymania ruchu. Bezsprornie W. P. aż do 1986 roku miał angaż na stanowisko zajmowane w wydziale

mechanicznym. Stąd też słusznie Sąd Okręgowy na podstawie pierwszej opinii biegłego z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy uznał, że gdyby wnioskodawca rzeczywiście wykonywał prace w wydziale utrzymania ruchu, w którym wykonywano na terenie zakładu bieżącą konserwację urządzeń, to niewątpliwie miałby angaż w tym wydziale. W ocenie Sądu Apelacyjnego taka argumentacja Sądu Okręgowego przedstawiona w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku jest przekonująca. Wnioskodawca od roku 1986 miał angaż do pracy w wydziale utrzymania ruchu, zatem od tego roku z pewnością wykonywał prace polegające na bieżącej konserwacji urządzeń na oddziałach będących w ruchu, jednakże na podstawie zgromadzonych w niniejszej sprawie dowodów nie sposób było przyjąć, że także w okresie wcześniejszym, pomimo angażu w wydziale mechanicznym, wykonywał takie same czynności uznawane za pracę w warunkach szczególnych.

W tym miejscu należy podkreślić, że z przywileju przejścia na emeryturę w niższym wieku emerytalnym, przysługującego pracownikom zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, mogą korzystać wyłącznie pracownicy, którzy byli rzeczywiście zatrudnieni stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w szkodliwych warunkach pracy (art. 32 ustawy o emeryturach i rentach w związku z § 2 ust. 1 rozporządzenia z 7 lutego 1983 r.). Ustanowiony w tych przepisach warunek szczególnego charakteru zatrudnienia, zwłaszcza przy ubieganiu się o prawo do emerytury w niższym wieku emerytalnym, nie może budzić żadnych wątpliwości (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2011 roku, II UK 2/2011, LexPolonica nr 2805987). Zatem w tego typu sprawach dotyczących świadczeń należnych się tylko niektórym, uprzywilejowanym pracownikom, należy stosować szczególną ostrożność w ocenie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie.

Definicję ustawową pracy w szczególnych warunkach zawiera art. 32 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Zgodnie z tym przepisem, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Praca w warunkach szczególnych to praca, w której pracownik w sposób znaczny jest narażony na niekorzystne dla zdrowia czynniki. Przy takim założeniu czynności w postaci bieżącej konserwacji agregatów i urządzeń na oddziałach, w których zatrudnieni są pracownicy wykonujący pracę w warunkach szczególnych w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku, objęte poz. 25 działu XIV Wykazu A, to wyłącznie te czynności, które wykonywane są w warunkach bezpośrednio narażających na szkodliwe dla zdrowia czynniki, a więc polegające na wykonywaniu w bezpośrednim kontakcie bieżącej konserwacji agregatów i urządzeń przy stanowiskach pracy wykonywanej w szczególnych warunkach. Jeśli zatem czynności te wykonywane są stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na stanowisku pracy związanej bieżącą konserwacją agregatów i urządzeń, to okres wykonywania tej pracy jest okresem pracy uzasadniającym prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, wskazać należy, że nie tyle istotne jest ustalenie, co mieści się w pojęciu bieżącej konserwacji, lecz to, czy czynności związane ze stanowiskiem ślusarza- brygadzysty oraz ślusarza – mechanika – brygadzysty były wykonywane stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na oddziałach będących w ruchu, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie. W niniejszej sprawie ustalono, że W. P. w okresach od dnia 1 grudnia 1976 roku do dnia 31 grudnia 1979 roku na stanowisku ślusarza – brygadzysty oraz od dnia 1 stycznia 1980 roku do dnia 30 kwietnia 1986 roku na stanowisku ślusarza – smarownika – brygadzysty pracował w warsztacie mechanicznym, nie zaś w wydziale utrzymania ruchu, w którym dokonuje się bieżącej konserwacji agregatów i urządzeń i którym był oddziałem będącym w ruchu. Stąd też jego pracy w powyższych okresach nie można było zaliczyć do pracy w warunkach szczególnych wymienionej w załączniku A dział XIV pkt 25.

W tym stanie rzeczy, uznając apelację za bezzasadną, Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji wyroku (art. 385 kpc).